

1Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. 2Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu. 3Říkaly si mezi sebou: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“ 4Ale když vzhledly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký. 5Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. 6Řekl jim: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položili. 7Ale jděte, řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: ‚Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.‘“ 8Ženy vyšly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály.

9Když Ježíš ráno prvního dne po sobotě vstal, zjevil se nejprve Marii z Magdaly, z níž kdysi vyhnal sedm démonů. 10Ona to šla oznámit těm, kteří bývali s ním a nyní truchlili a plakali. 11Ti, když uslyšeli, že žije a že se jí ukázal, nevěřili. 12Potom se zjevil v jiné podobě dvěma z nich cestou, když šli na venkov. 13Ti to šli oznámit ostatním; ale ani těm nevěřili. 14Konečně se zjevil samým jedenácti, když byli u stolu; káral jejich nevěru a tvrdost srdce, poněvadž nevěřili těm, kteří ho viděli vzkříšeného. 15A řekl jim: „Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření. 16Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen. 17Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět demony a mluvit novými jazyky; 18budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vkládat ruce a uzdraví je.“ 19Když jim to Pán řekl, byl vzat vzhůru do nebe a usedl po pravici Boží. 20Oni pak vyšli, všude kázali; a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními.

Dnes jsme jako první a druhé čtení slyšeli závěr Markova evangelia. Tedy – přesněji řečeno – slyšeli jsme hned dva závěry Markova evangelia. V nejstarších rukopisech Markovo evangelium končí 8. veršem 16. kapitoly – tedy slovy *8Ženy vyšly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály.*

Druhý závěr Markova evangelia – pak líčí, jak se postupně Vzkříšený Ježíš zjevil Marii z Magdaly, pak dalším dvěma truchlícím, a pak 11 apoštolům ... a popisuje, jak byl Ježíš se všemi, kteří kázali evangelium i poté, co byl vzat vzhůru do nebe.

Zdá se mi, že původní Markův záměr byl – předat čtenářům v co nejčistší podobě tajemství prázdného hrobu. **Kámen byl odvalen - Ježíš byl vzkříšen - už tu není.** Ten hrob, do kterého Ježíše položil v pátek Josef z Arimatie – byl třetího dne prázdný.

Zpráva, na základě které mají lidé uvěřit, že byl Ježíš vzkříšený, je podivuhodně stručná. Nikde se nedočteme, jak se to stalo, jak byl Ježíš Vzkříšený... Ženy přišly, zřejmě pomazat mrtvé tělo balzámem, a místo mrtvol zabalené do plátna, uviděly odvalený kámen a prázdný hrob.

Ve vší té prázdnotě uviděly mládence – v bílém rouchu – a uslyšely výzvu – Neděste se! „To co vidíte, tohle prázdno - to je dobrá zpráva! Znamená to, že Ježíš byl vzkříšen. A pokračuje s vámi na cestě. Jde do Galileje. A spatříte ho, jak vám slíbil.“

Tajemství prázdného hrobu se postupně vyjasňuje. Prázdnota neznamená konec, stejně jako smrt neznaménala konec. Bůh si poradí i s tím, co my lidé považujeme za poslední tečku.

Kámen byl odvalen – Ježíš byl vzkříšen – už tu není.

My to víme díky tradici, která tuhle zprávu předává už dva tisíce let. Co ale ženy, které prázdný hrob objevily? Ty vyšly, utíkaly od hrobu a nikomu nic neřekly, protože se bály.

V Markově evangeliu bývá strach protikladem víry, ale v tomhle případě je myslím úžas a úděs tak nějak součástí – onoho tajemství prázdného hrobu. To, co se tenkrát stalo, bylo mimořádné – nepochopitelné. **Kámen byl odvalen – Ježíš byl vzkříšen – už tu není.**

Možná, že i dnes cítíme kromě radosti z této události - trochu i pochybnosti, strach, úděs, úžas. Nakonec - pokud by bylo vše objasněno, dořečeno, pokud bychom všemu ohledně prázdného hrobu absolutně rozuměli – těžko bychom mohli mluvit o tajemství.

A také bychom nejspíš těžko mohli mluvit o víře. Ve své stručnosti evangelista Marek spoléhá na to, že samotná zpráva o prázdném hrobu pro počátek víry stačí. Podobná myšlenka je v listu Římanům: „ 24 Jsme spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal?“

Dobrá zpráva Velikonoc se nezakládá v tom, co vidíme, ale v tom, co je najednou jinak, oproti našemu očekávání, oproti tomu, jak věci bývají. Dobrá zpráva Velikonoc nás může třeba i někdy zarazit, překvapit.

I kdyby nebyl dopsaný dovětek Markova evangelia o tom, jak se Vzkříšený Ježíš skutečně s učedníky i dalšími setkal, zpráva o prázdném hrobu jako základ křesťanské naděje stačí.

To co následuje, je vlastně už popis víry, kterou prázdný hrob v první církvi vyvolal. To, co následuje, už je svým způsobem variace toho, co zažíváme v církvi i my dnes.

Kámen byl odvalet – Ježíš byl vzkříšen – a je mezi námi.

I když byl Ježíš - nábožensky řečeno vzat vzhůru do nebe a je spolu s Otcem, - působí skrze Ducha svatého.

Vzkříšený, živý Bůh – stále působí – dělá mocné činy. Tehdejším jazykem o tom v dovětku Markova evangelia první křesťané svědčí jako o mocných činech vyhánění démonů, mluvení novými jazyky, nebo mluví o neohroženosti v zacházení s jedovatými zvířaty, odolnosti vůči jedu nebo také o schopnosti zázračného uzdravování.

Svědectví o mocných činech můžeme číst ve vši hloubce jako svědectví víry. Vyhánění démonů může i dnes popisovat situace, kdy člověk najednou procitne a díky Bohu pochopí, že ho něco popadlo a byl nesvůj, když se choval tak, že ubližoval sobě i druhým. Mocný čin vyhánění démonů zažili všichni, kteří byli v zajetí jakékoli vnitřní nesvobody a prozíreli. Mluvení novými jazyky zažíváme třeba když nám místo slov rychlého soudu přijde na jazyk slovo povzbuzení. Když se místo hádky usmíříme. Když si rozmyslíme urážející slova a nevyslovíme je. To všechno může být mocný čin mluvení novými jazyky.

Ve víře můžeme zažít i svobodu od strachu z hada – tedy třeba svobodu od všelijakých pokušení - jednat krátkozrace pro chvilkový pocit slasti.

Vyznání, že se věřícím nic nestane, vypijí-li něco smrtícího, pak můžeme třeba sami prožít v situaci, kdy jsme v nějakém toxickém prostředí a naše vnitřní přesvědčení – důvěra v Boha – a z ní vyplývající sebedůvěra – nás posílí natolik, že nás jedovaté prostředí nesemele.

Slova o uzdravování jsou spojená v dovětku evangelia se vzkládáním rukou a zdá se mi, že i dnes podobné mocné činy zažíváme, když nemocné nenecháváme svému osudu, ale pečujeme o ně, nebo někdo pečuje o nás – a napomáhá tak našemu uzdravení – nesamozřejmě až zázračně.

Kámen byl odvalet – Ježíš byl vzkříšen – není v hrobě, je mezi námi.

Vlastně se nedivím, že měli tenkrát ti, co opisovali Markovo evangelium, touhu doplnit ji o pravdivé zkušenosti setkání se Vzkříšeným Ježíšem. Tajemství prázdného hrobu jako základ víry sice stačí. Ale díky vzájemnému sdílení víry, díky životu ve společenství lidí, kteří svůj život zakládají na naději, můžeme prožívat přítomnost Vzkříšeného ve vši plnosti, tak jako první církve.

Amen